

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΜΑΡΤΙΑΤΙΚΗ

Ἄδρές,
Χοντρές,
Οἱ στάλες πέφτουν, οἱ μεγάλες τῆς βροχῆς,
Κι ἄριές.
Κλᾶμα πικρὸ καὶ πῶς ἀχεῖς!
Πῶς ἀντηχεῖς, μέσ' στὶς θλιμένες τὶς καρδιές,
Ἀντάμα μὲ σπασμένες δοξαριές.
Βαρεῖς ποῦνε οἱ βαθειὲς πληγές,
Καὶ τῆς βαρύνωμης ψυχῆς,
Οἱ ἀπελπισιές!...

Διές,
Ἥλιος τοῦ Μαρτιοῦ μαζί
Μὲ τὸ χαλάζι,
Τὸ σκληρὸ σὰν τᾶστρα.
ᾠ ἔννοια! ζεῖ
Μέσ' στάλλα, πῶχει ἢ μπόρα,
Ζεῖ κ' ἡ στάλα
Ἀκόμα τὸ νερό, ἀφοῦ
Στάζει ἔτσι τώρα
Μέσ' στὴ φαρφου-
Ρένια γλάστρα....

Ἀπόψε, ὦϊμέ!
Ἀπόψε ἐμέ,
Ἀπόψε κάψε με καϋμέ,
Ἀπόψε κόψε, ὅ,τι ἢ Κλωθῶ
Μοῦκλωθε, θάνατε, νᾶρθῶ...
Τὶ στὸ βυθὸ τοῦ πόνου, τῆς ψυχῆς
Ὁ ἄθδς σπαράζει,
Τὶ βλέπω ἐσέ,
Πνιμένον κόσμε μου χρουσέ,
Μέσα στὸ βρόχι τῆς βροχῆς
Καὶ στὸ χαλάζι....